

תת"ע 10401/11/18 - מדינת ישראל נגד כהן רפאל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 10401-11-18 מדינת ישראל נ' כהן רפאל
בפני כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

כהן רפאל

הנאשמים

הכרעת דין

כמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, הריני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם וזאת מחמת הספק.

הנאשם אשר בפניי מואשם כי ביום 2.10.17 בשעה 12:30 העמיד את רכבו על המדרכה, במקום שלא הוסדר להעמדת רכב וחנייתו.

זאת בניגוד לתקנה 72(א)(2) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961.

פרשת התביעה

ע"ת 1 אפי וינשטיין - שוטר

העד ערך את הדו"ח (ת/1), בעדותו מציין כי הבחין ברכבו של הנאשם, אשר הינו בעל תו של רכב נכה, חונה עם 4 גלגלים על המדרכה, וחוסם את המדרכה, כאשר נשאר למעבר הולכי רגל על המדרכה פחות מ- 1.30 מ' וזאת להערכתו כאדם סביר.

בחקירתו הנגדית ציין השוטר כי המדרכה לא הייתה חסומה כולה אבל לא היה מקום לעגלה.

העד לא ידע להעריך מה רוחבה של עגלת נכים או של עגלת תאומים ואף כשל בהערכת מרחק רוחבו של אולם הדיונים.

פרשת ההגנה

הנאשם

לדברי הנאשם, אכן חנה במקום המצוין בדו"ח. הנאשם מסביר כי המדובר היה ביום חג או ערב חג ונוצר עומס. מאחר ולא הייתה חניה בקניון הסמוך ולא מצא חנייה אחרת, חנה במקום. לדבריו ברשותו תג נכה ובמקום שחנה נותר במקום מעבר להולכי רגל.

כן מציין הנאשם כי לכל הפחות נותר רוחב של 1.30 למעבר הולכי רגל, למרות שלפי הערכתו נותר רוחב של כ-1.8. למעבר, ובכל מקרה במרחב שנותר היה מקום שאפשר מעבר להולכי רגל ולעגלה.

טענות הצדדים

טענת המאשימה:

המאשימה בסיכומיה ביקשה להרשיע את הנאשם, לטענת הוכחו כל רכיבי העבירה.

טענות ההגנה:

הנאשם ביקש שיקבע שהוא זכאי .

דין

אין חולק כי הנאשם החנה את רכבו על המדרכה במועד ובמקום הנתענים בכתב האישום. אין חולק גם כי הנאשם בעל תו נכה המאפשר לו לחנות רכבו על המדרכה וזאת בתנאי שנותר מעבר חופשי להולכי רגל.

השאלה שבמחלוקת הינה האם חנית רכבו של הנאשם על המדרכה, הותירה מעבר חופשי להולכי רגל ולעגלות ילדים?

עד התביעה, השוטר אפי וינשטיין, העיד כי הבחין ברכבו של הנאשם חונה על המדרכה. וכי ראה שהרכב עם תו נכה. מאחר ובמקום קיים פח אשפה, אזי אופן חניית הרכב חסם לדבריו את המעבר החופשי לעגלה, שכן מצד אחד עמד הרכב מצד שני פח האשפה מה שאינו מותיר מעבר לעגלה.

העד העיד כי אומנם המרווח שנותר להולכי הרגל לאחר שהנאשם החנה את רכבו במקום הינו להערכתו 1.3 מטר, אולם להערכתו אין בכך כדי לאפשר מעבר עגלה.

בחקירתו הנגדית ציין השוטר כי איננו יודע מהו רוחבה של עגלת נכים או עגלת תאומים, וכי מה שכתב בדו"ח שאין מקום מעבר הינה ע"פ הערכתו כאדם סביר.

העד אף לא ידע להעריך בתגובת לשאלת ביהמ"ש כמה הולכי רגל ההולכים זה בצד זה יכול לעבור במקום שנשאר על המדרכה.

מנגד הנאשם ציין כי מדד ורוחבה של עגלת נכים הינו בין 60-70 סנטימטר ושל עגלת תאומים 75 סנטימטר, וכי אף אם נכונה טענה העד תאר רוחב של פחות מ-1.30 מ' למעבר, די בכך כדי לאפשר מעבר הולכי רגל ו/או עגלה.

לאחר שבחנתי היטב את עובדות המקרה, שמעתי את עדויות הצדדים ובחנתי את הוראות חוק חניה לנכים, התשנ"ד - 1993, הגעתי למסקנה שיש לזכות את הנאשם מכל אשמה, זאת מהנימוקים הבאים:

הנאשם הודה כי במועד הרלבנטי לכתב האישום החנה את רכבו על המדרכה. אין חולק כי הנאשם בעל תו נכה המקנה לו סמכות לחנות את רכבו במקו בו אין חניה מותרת ובלבד שבחנייתו לא יפריע למעבר חופשי להולכי הרגל, לעגלות ילדים או לעגלות נכים.

המאשימה לא טענה כי הנאשם יכול היה לחנות במקום אחר ולא הוכיחה כי היה מקום חניה אחר בו החניה מותר שהנאשם יכול היה לחנות בו.

על המאשימה היה להוכיח מהו רוחבה של עגלת ילדים ו/או עגלת נכים וכי המקום שהותיר רכבו של הנאשם על המדרכה איננו מאפשר להם מעבר חופשי.

בהערכתו האישית של השוטר לרוחב המקום שנותר על המדרכה אין כדי להוכיח את יסודות העבירה.

משלא מדד השוטר את רוחב המדרכה שנותר למעבר ומשלא הוכיחה התביעה מהו הרוחב שנותר ומהו הרוחב של עגלת ילדים ו/או עגלת נכים, הריני קובעת כי נותר ספק בדבר אשמת הנאשם.

אשר על כן, הריני מזכה את הנאשם מחמת הספק מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ד' כסלו תש"פ, 02 דצמבר 2019, במעמד הצדדים